

2009. Monaco

**avagy a burzsoázia diszkrét bája
avagy van e igazság a Földön ?**

Remegő lábakkal, beszarva, halálosan idegesen ültem föl a repülőre. Úgy éreztem, mintha filctollal azt írták volna a homlokomra, „ez egy bűdös ribanc”. Az a lány, aki hozzám hasonlóan még szűz volt a témában, velem együtt reszketett, hogy úristen, mire vállalkoztunk. Fogtuk egymás kezét a lánnyal, most már aztán nincs visszaút, maximum gépeltérítéssel tudunk szabadulni, vagy egy műanyagkanállal szíven szúrjuk magunkat. Beismertük, irtózatosan nagy faszok voltunk, hogy belevágtunk ebbe a kalandba, aztán azzal nyugtatgattuk magunkat, hogy majd próbálunk úgy viselkedni, hogy senkinek eszébe se jussunk. Aztán semmi sem úgy alakult, ahogy elképzeltük. A gép leszállt félúton, és nekünk át kellett volna csekkolni egy másik gépre. Igen ám, de nem volt vízumunk, úgyhogy a minket kísérő szervező hiába rimázkodott, fölraktak minket egy Budapestre induló járatra. Mondtam, hogy pfú, megúsztuk, jól van.

Nem volt vége, mert a szervező nem adta fel. Mondta, hogy menjünk haza, másnap jelentkezik, addigra meglesznek a vízumok. Másnap kicsit furcsállottam, hogy nem Ferihegy 2-re visznek minket, hanem az 1-esre, de aztán kiderült, hogy ott vár minket a hercegség nyolcszemélyes privát luxusrepülője, saját pilótával, személyzettel. Ettől azért egy kicsit elájultunk. Én nem láttam még közről magánrepülőt. Ezzel a kis géppel már leszállás nélkül jutottunk el egy privát repülőterre, ahol lesötétített ablakú limuzinok vártak minket, hogy elvigyenek egy olyan szállásra, ami nagyjából olyan volt, mint Rózsadombon a legnagyobb villa. Mi azt gondoltuk, hogy ez már a hercegi palota, de kiderült, hogy nem. Ez csak egy viskó, amiben minden szobához jakuzzi tartozik, medencével, meg maláj személyzettel, amelyiknek nincs más dolga, minthogy etessen, itasson minket. Én a másik újonccal kerültem egy szobába. Lassan kezdett összeállni a csapat. Egymás után érkeztek az ukrán, a cseh, meg a lengyel lányok. Szerintem, az én huszonvalahány évemmel messze a legidősebb voltam a társaságban, a többi lány tizenhat, tizenhét, maximum tizennyolc éves lehetett.

Egy pasi igazított el minket, hogy körülbelül tudjuk, mi vár ránk. Azt mondta, a herceg társasága úgy tíz emberből áll, és mivel kiszámíthatatlan életet élnek, ezért nekünk, a nap huszonnégy órájában készenlétben kell lenni, mert bármikor értünk jöhetnek, aztán visznek vagy a téli, vagy a nyári palotába. Akkor esett le, hogy mi abszolút nem egy palotában vagyunk, ez csak egy sima szállás, a jakuzzikkal, meg a

malájokkal. Egyébként kezdtem lenyugodni, mert azt vettem le, hogy ott tutira a friss húsok lesznek a befutók, mégiscsak hamvasabbak, mint én. Azon kívül az én malmomra hajtotta a vizet, hogy voltak kifejezetten bevállalós csajok, akik arra mentek rá, hogy minél több pasival, minél több extra pénzért szexeljenek. Ráadásul egyre próbálgattam azt az arckifejezést, ami sugallja, hogy hozzám ne érj, mert megöllek, és még csak eszedbe se jusson, mert szétrúgom a töködet.

Jött az első este. Ücsörögtünk a lányokkal, és mert az ukránok semmilyen idegen nyelvet nem beszéltek, a csehek, meg a lengyelek se nagyon, mi négyen magyarok úgy elvöltünk együtt. Beszélgettünk, aztán olyan hajnali négy vagy öt óra körül azt mondta a szervezőnk, most már biztos, hogy nem küldenek értünk, úgyhogy feküdjünk le aludni. Aludtunk délutánig, aztán újra készülődtünk, de megint feleslegesen, mert megint nem jöttek értünk.

Harmadnap kopogtattak, és belépett az álombeli herceg, éppen csak a fehér ló hiányzott alóla. Mi, a másik lánnyal hason feküdtünk az ágyon, és keresztrejtvényt fejtettünk, aztán amikor belépett a herceg, gyorsan felpattantunk. A másik lánynak kilógott a hálóingéből az egyik melle. Gyorsan megigazította, de se a herceg, se a két kísérője nem jött zavarba. Aztán kiderült, hogy a herceg nem is a herceg. A mai napig nem tudom ki volt ő, csak annyi derült ki, hogy az igazi herceg sleppjéhez tartozik. Mosolygott, üdvözölt minket, és azt mondta, még találkozunk. Távozott, aztán kiderült, bement minden szobába, hogy üdvözölje a csapatot. A szervező azt mondta, estére biztosan várható akció, de hogy az este kilencet, vagy hajnali hármat jelent, teljesen bizonytalan.

Valamikor hajnalban, nagy hangzavar támadt. Indulás lányok, mindenki kifelé, beülni az autóba! Valamilyen mókás elektromos autóba ültünk fel tízen lányok. Mi, a szobatársammal, akkor már barátnőmmel, egymás mellé, hátra ültünk, és két nap unatkozás után megint elkezdtünk rinyálni.

A téli palotáról elég annyi, hogy ha valaki a méretére kíváncsi, akkor szorozza meg a magyar Parlamentet hárommal. Nem tudom kifejezni szavakkal, amit láttam. Minden pazar volt, pompázatos tornyok, csúcsok, díszes ablakok, és az épület körül valami fantasztikus park, tavakkal, csobogókkal, medencékkel. Egyszerűen elakadt a lélegzetem. Azt mondtam, ilyen a világon nincs, ezt biztos álmodom.

Bekísértek minket a téli palotába, felmentünk egy lépcsőn. Mindenütt hatalmas, gyönyörű boltívek, óriási faragott faajtók. A belmagasságot olyan tizenöt méterre saccoltam. Aztán beléptünk egy jó háromméteres ajtón, és szembe találtuk magunkat egy kurva nagy ovális medencével, aminek az egyik oldala üvegből volt, és az üvegfal mögötti rész, óriási süllyesztett kanapékkal, valamiféle társalgónak volt berendezve. Magának a teremnek a belmagassága körülbelül harminc méter volt, a mennyezetét úgy alakították ki, hogy az apró égők a csillagos eget mintázzák. A falak nem téglából, hanem gyönyörűen formált szikladarabokból, terméskövekből

lettek felépítve, és mindenütt rengeteg volt a növény, a virág. Az ajtótól jobbra, néhány lépcső vezetett föl egy körülbelül harminc négyzetméteres emelvényre, az volt a herceg helye. Azon egy tévéfalat alakítottak ki, ötször öt, tehát összesen huszonöt televízió volt egymás mellé applikálva, mindegyiken ment valamilyen műsor. Aztán, ha a herceg gondolt egyet, akkor a távirányítóval mind a huszonöt képernyőre ugyanazt a műsort varázsolta. Ámultam és bámultam! A huszonöt tévét nagyjából leszartam, de a medence, az lenyűgözött. Egyáltalán nem volt szabályos formájú, ráadásul itt-ott kis lagúnában végződött, a víz szakadatlanul csorgott a növények közé, mögé. A teremben csak egy-két szolga tartózkodott, mi meg csak lestünk, hogy mi lesz itt, mit kell csinálni, meg úgy egyáltalán.

Egyszer csak nyílt az ajtó, bejött körülbelül tizenöt férfi, közülük hárman pár perc múlva elmentek. Akik maradtak, azok leültek, heherészgettek, beszélgettek, igazából ügyet se vetettek ránk, egy fejbiccentés járt ki mindössze nekünk. Nem nagyon vettek minket emberszámba. Aztán megjelent a herceg, egy tizennyolc éves, infantilis, rondácska fiú személyében. Kapásból eldöntöttem, kerülni fogom, amennyire csak lehet, a lányok többsége viszont, mint a legyek tapadtak rá. Ő fapofával konstataálta mindezt. Mint utólag megtudtam, heti turnusokban szállítják neki a lányokat. Mivel nem mi voltunk az elsők az életében, se neki, se az embereinek nem volt olyan nagy újdonság, hogy itt van egy rakás bombázó Európából.

Volt a hercegnek egy személyi titkára, olyan negyven-negyvenöt éves, igazán komoly ember. Mindent ő intézett, de igyekezett a háttérben maradni, nem lógott öfelsége nyakán, de mindig tudta, mi a teendője. Láttam, hogy az egész sleppből ő a legértelmesebb, és ő az, aki a leginkább veszélytelen rám nézve. Mondtam a barátnőmnek, menjünk oda hozzá, és próbáljuk kifaggatni, mi a szitu, mire számítsunk. Nagyon-nagyon barátságos volt. Egyből kiderült, hogy a barátnőm nagyon tetszik neki, de egy újjal sem ért hozzá, annyira szégyenlős volt. Nagyon jókat beszélgettünk, leginkább az épületről. Az, hogy mi történik a lányokkal nem nagyon került szóba. Szerintem évek óta jöttek a „szállítmányok”, és ez már senkit se hozott izgalomba. Az azért még kiderült, hogy miattunk, lányok miatt kell hajnalig fenn lennie, de hát nincs mese, ez a munkája. Jól összebratyiztunk ezzel az emberrel, ami azért is jól jött, mert a többi férfi láthatta, kivel társalgunk, így aztán valahogy védve voltunk. Így utólag azt mondom, nekem tényleg bejött az „eszedbe ne jusson, mert azonnal megfojtalak” című arckifejezésem, mert ha sasolgatni kezdett egy férfi, az arcommal azt üzentem, utálom a férfiakat, baromira szar vagyok az ágyban, válogass inkább a tizenhét-tizennyolc évesek közül. Harminc lány volt tíz emberre, és be kell látni, nem én voltam a favorit. A személyi asszisztenssel vagy titkárral próbáltam haverkodni, ez egy igazán jó trükk volt.

Megjelent a szervezőnk, és azt mondta, lányok, akkor most ruhát le, és mindenki ugorjon be a medencébe meztelenül! Amikor elkezdtünk csodálkozni, ránk szólt,

hogy kapjuk össze magunkat, mert ezért hoztak minket ide, és ezért fognak fizetni. Ennél megalázóbb szituáció szerintem az életemben nem volt. Erotikus műsor, meg ilyenek? Ugyan már! Sehol sincsenek ehhez! Harminc lánynak kellett levetkőzni, meztelenül úszkálni, miközben az üvegfal mögül férfiak nézegettek minket. Én akkor azt éreztem, legjobb volna a föld alá süllyedni, köddé válni, de még az is elfogadható, ha felakasztanak. Ha a kezembe adtak volna egy pisztolyt, hétszentség, hogy fejbe lövöm magam. Azt mondtam, te atyaúristen, ha ez a hét, a hátralévő néhány nap erről fog szólni, akkor én biztos öngyilkos leszek.

Körülbelül félórát úszkáltunk, közben vízre szállt a herceg is, és egy csomó lány rárepült. Megjelent még néhány emberke, akik hál' istennek a legfiatalabb lányokat kezdték fűzőgetni. Én akkor már elég jól összecimboráltam a herceg titkárával, és megkérdeztem, nem mehetnék-e ki a vízből. Mondta, hogy jó, persze, gyertek ki. Ahogy telnek az évek, egyre idegesítőbb, hogy öregszik az ember, de ott, akkor, a medencében rohadtul jól jött, hogy néhány évvel idősebb vagyok a többieknél. Aztán amikor kijöttem a vízből, megint a titkárral dumáltam. Ő azt mondta, tudja, hogy kellemetlen ez az egész, de mit csináljunk, ez a herceg mániája. Nagy nehezen eltelt az este. Igyekeztem a titkár társaságában meghúzni magam, nem nagyon követtem az eseményeket. A lányok, meg a herceg haverjai jöttek, mentek. Azt azért észrevettem, hogy egy-két lány eltűnik egy időre. Főleg az ukrán lányok voltak a rámenősek, de a többiek inkább félénknek mutatkoztak. Ugyanazokkal a kis elektromos autókkal vittek minket vissza a palotának hitt panzióba, ami tényleg egy lyuknak tűnt az igazi palotához képest.

A negyedik-ötödik napon megint csak nem történt semmi, aminek kifejezetten örültünk. Egész nap olvastunk, a medencénél napozgattunk, és megmondom őszintén, hogy elég szar kaját eszegettünk. Az utolsó előtti napon mondták, hogy ma a nyári palotát látogatjuk meg, ott lesz egy kis buli. Meglepően korán, este hét-nyolc óra körül jöttek értünk, de most nem a golfpályákról ismert elektromos autókba ültettek minket, hanem rendes, sötétített üvegű dzsipekbe. A nyári palota, valamilyen vöröses agyagtéglákból épített, kupolás, boltíves épület volt. Nem volt akkora, mint a téli, nem is tűnt igazából palotának, olyan volt, mint egy oázis. Kétszintes épület, sok kis utcácskával, mindenütt le lehetett ülni, itt-ott kávézót rendeztek be, egy másik kanyar után pedig társalgóba torkollt az út. Üdítőket szolgáltak fel, meg kínálták a vízpipát. Leültettek minket egy-egy párnáskára. Gyakorlatilag az este arról szólt, hogy beszélgettünk. Mi, magyar lányok kifejezetten értelmes, intelligens férfiakat fogtunk ki, nem is volt semmi problémánk. A herceg ezen az estén nem jelent meg, öt-hat haverja foglalkozott velünk. Életemben először akkor szívtam vízpipát. Teljesen ártalmatlan, vízzel átszűrt dohányfüst jut a tüdőbe, se kátrány, se kábítószer nem jut a szervezetbe. Az este dumával telt, meg azzal, hogy körbe járt a vízpipa. Az igazsághoz hozzátartozik, ha nagyon diszkréten is, de

azért egy pár lány lazán besétált egy-egy szobába. Hajnaltájt megköszönték, hogy itt voltunk, és visszavittek minket a szállásunkra. Mondták, a holnapi nap az utolsó, indulunk haza, csomagoljunk össze.

Még akkor hajnalban megjelent a szobánkban a herceg titkára. Mesélte, hogy két lányt már ma hazaküldenek, mert valamit hibáztak, valami olyat mondtak, vagy tettek, amit nem lett volna szabad. Minket viszont, a barátnőmmel, személy szerint nagyon megkedvelt, ezért jutalmul nem a turista osztályra vett jegyet, hanem az első osztályra. Ez még nem volt elég, mert közölte, hogy a pénzünket is megduplázza. Az a meggyőződésem, hogy bár a herceg meg a sleppje pontosan tudta, kik vagyunk, meg mire vállalkoztunk, azért mégiscsak a visszafogott lányok voltak szimpatikusak nekik. Minden lány a felajánlott gázsiját kapta meg, mi kétszer annyit, mint amennyiért mentünk, és egy újjal nem nyúltak hozzánk. Egy hét alatt kétszer találkoztunk a vendéglátóinkkal, és az egyetlen megalázó szituáció, a meztelenül úszkálás volt a medencében.

A titkár sok mindent elmesélt. Tíz évvel ezelőtt történt, tehát fogalmam sincs, hogy mennek manapság a dolgok a hercegségben. Mindenesre a titkár elmondta, hogy volt már vendégük az amerikai szépségkirálynő is, és vannak extra lányok, akik egyetlen napért ötezer dollárt kapnak. Az akkori árfolyam szerint az másfélmillió forintnak felelt meg. A titkár azt is mondta, hogy kifejezetten prominens, felkapott, világszerte ismert, gyönyörű nők is megfordulnak a palotában, az alkudozás során a díjazás felmehet a csillagos égitestekig is.

Hazafelé, az első osztályon én már halálosan boldog voltam, hogy ezt az utat elvállaltam, mert rengeteg pénzt kaptam, és még csak meg se dugtak. Ugyanakkor tudtam, soha többé nem vállalkozom ilyesmire, mert még egyszer nem tudnék hét napig rettegni, hogy na, ki fog kiszúrni magának, ki akar majd megkefélni. Nemet ugyanis ott nem lehet mondani. A szervezők soha többé nem hívtak, szerintem azért, mert látták, hogy nem utazom a jatra, nem vagyok egy igazán szórakoztató típusú csaj.

Így tíz év után viszont azt mondom, egyáltalán nem bántam meg, mert soha a bűdös életben nem láttam volna olyan csodát, mint amit ott láttam. Egyáltalán nem ajánlom, hogy bárki is menjen, ugyanakkor mindenki csináljon azt, amit akar. Azon azért el lehet gondolkodni, hogyan furikázhatnak fiatal lányok luxusautókban, honnan telik nekik százezres, sőt, milliós értékű ékszerekre, ruhákra.